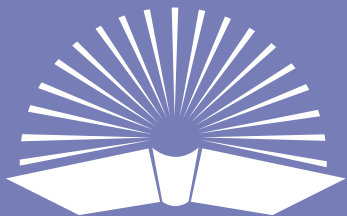

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
במדבר

myshliach.net

במדבר

לקו"ש חלק ב' ע' 5 ואילך
מתורגם ללה"ק

זה, וכמו שע"י שהי' – שפה אחת
ודברים אחדים, הרי – לא יבצר מהם
כל אשר יזמו לעשות, הנה מלבד שאז
השלום אין לו קיום, הרי לא זו הדרך
להכריח, כביכול, ההשפעות מלמעלה,
ובפרט כשהמבוקש הוא מתן התורה
והקב"ה כביכול, אנא נפשי כתבית
יהבית²², פנימיות ולא מקיף²³, אשר
זה אי אפשר כי אם עי"ז שהנשמות
מושרשות בעצמות – וכמבואר בענין
במי נמלך, בנשמותיהם של צדיקים –
הרי צ"ל האחדות בענין של תומ"צ,
היינו שהתנועה שלו באהבת ישראל
תתבטא ביחוד בהשתדלותו לקרבם
לתורה.

ועל של פועל באתי:

בימים אשר מעתה ועד חג
השבועות בבוקר – זמן מתן תורה
דכללות השנה (נוסף על ענין מתן
התורה שבכל יום בפרט, וכל'
הברכה²⁴ נותן התורה – ל' הווה) –
ובפרט בזמן שמקהילים קהלות – בימי
השבת –

יג. היום הוא – שבת מברכים
החודש בו זמן מתן תורתנו, ובמילא –
גם התחלת ההכנה למתן התורה וקבלת
התורה.

ההכנה והכלי למתן התורה – הם
השלום והאחדות. וכדרשת רז"ל
במכילתא הובא בפירש"י: "ויחן שם
ישראל, כאיש אחד בלב אחד",
ובילקוט: "בקש הקב"ה ליתן תורה
לישראל בשעה שיצאו ממצרים, והיו
חלוקים אלו על אלו כו', כשבאו לסיני
הושוו כולם אגודה אחת כו', אמר
הקב"ה התורה כולה שלום ולמי אני
נותנה לאומה שהיא אוהבת שלום".

השלום והאחדות דהכנה למתן תורה
צריכים להיות בעניני תורה ומצות,
וכלשון הכתוב: ויחן שם ישראל (ל'
יחיד, באחדות. ובמה ובשביל מה –)
נגד ההר¹⁹ (וענינו²⁰, התורה
ומצותיה).

ואף שעל ידי השלום יכולים לפעול
מה שרוצים. וכמו שנאמר חבור
עצבים אפרים הנח לו, וכדרז"ל²¹ ע"פ

מגדר יחיד.

והוא הכנה לקבלת התורה, שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם²⁹, בעולם גדול ובעולם קטן – זה האדם, לעשות שלום בין הנברא והבורא³⁰.

כל אחד צריך לדבר ולפרסם את כהנ"ל, ובפרט – אלו הדורשים ונואמים ברבים במשך ימים האלו.

ואז יש להיות בטוחים, אשר, בתוך כלל ישראל, נזכה כולנו – כלשון ברכת כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע – לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

(קטע מקוצר משיחת שמבה"ח סיון, תשי"ג)

ד. טעם לכך, שלקבלת התורה דרושה ההקדמה של "אהבת ישראל", יובן בהסבר נוסף: לשם מה היה צורך למתן תורה במספר של ששים רבוא, כולם בדרגה שווה, מבלי הבדל בין אחד למשנהו?

השוני בין יהודי אחד לרעהו, אינו אלא בכחות הפרטיים, אבל מצד עצם הנשמה כולם שווים.

לכן, בשעת מתן תורה – שאז קשר הקב"ה כביכול את עצמותו, אנכי שבעצמות ישראל, והרי מבחינת העצם "הנשמות מתאימות ואב אחד לכולנה"³¹ – היו כל הששים רבוא ישראל בשווה.

צריך להודיע, לבאר ולהסביר לאיש ולאשה הישראלים שהשפעתו עליהם, אשר בזמן זה ביחוד, חובתם וזכותם, להשתדל ביתר שאת ויתר עז בהענין דאהבת ישראל (נוסף על החיב והזכות שבוה בכל יום בפרט. וידוע מש"כ רבינו²⁵ בסידורו, שתיקנו לכל, ושווה הוא לכל נפש: נכון לומר קודם התפלה הריני מקבל עלי מ"ע של ואהבת לרעך כמוך).

להסביר את הנ"ל, איך שאהבת ישראל היא הכנה למתן תורה וקבלתה,

ולהודיע ולהסביר את מאמרו של רבינו הזקן "ואהבת לרעך כמוך הוא כלי לואהבת את הוי' אלקיך" –

ונמצא, אהבת השם, אהבת התורה ואהבת ישראל – כולא חד.

צריך לפרסם מאמר הרב המגיד²⁶ "דע מה למעלה ממך. פי' דע כל מה שלמעלה הכל הוא ממך", בכל אחד ואחד תלוי הדבר, וכמרז"ל²⁷ אשר יראה האדם את העולם שקול, ובפעולה אחת שלו, יכול להכריעו אם לכף זכות או כו' – וכן בנדון דידן, הנה בפעולה אחת יכול להכריע ולפעול מתן תורה.

ובפרט בפעולה של שלום ואהבת ישראל, אשר הבעש"ט קבע זה לאחד מיסודות תורת החסידות²⁸, שעל ידי זה כוללם הוא עצמו עם הזולת ויוצא

של תלמידים, ששימשוהו. פעם במשמרה שלי – מספר ר' אלימלך – קראני רבי המגיד ואמר: שומע אתה מלך, מה שאומרים במתיבתא דרקייע, שאהבת ישראל פירושה: לאהוב רשע גמור כצדיק גמור³⁴.

אימרה זו של המגיד מוסיפה על תורת הבעש"ט, הבעש"ט דיבר רק בנוגע לאנשים פשוטים, ואילו המגיד חידש שיש לאהוב רשע גמור, ויתירה מזו: האהבה לרשע גמור, צריכה שתהיה באותה מדה כלצדיק גמור.

י. אדמו"ר הזקן, אומר, שאהבת ישראל היא למגדול ועד קטן, אהבה כמו אצל אחים ממש, שהיא אהבה עצמית³⁵. וזהו כוונת ואהבת לרעך כמוך – כמוך ממש, וכשם שכמוך, אהבת עצמו, היא הרי, אהבה עצמית, שאינה קשורה בחשבונות כלשהם, שמשום כך הרי, על כל פשעים תכסה אהבה, כלומר שאפילו בשעה שהוא עצמו מכיר בפשעיו (שכן הוא במצב כזה, שלמרות האהבה אינו יכול להשלות עצמו שאינן פשעים), מכל מקום, תכסה אהבה, מאחר שהאהבה מגעת לעומק כזה בנפש, שאין הפשעים נוגעים שם, – כן צריכה להיות האהבה לרעך.

– כדי לעורר אהבה זו, דרושה אמנם התבוננות (כדלהלן), אך באמצעות התבוננות, מגיעים לאהבה

לפי זה, יובן גם הטעם לכך, שההכנה לקבלת התורה היא אהבת ישראל, שכן איך מעוררים עצם הנשמה? – באמצעות אהבת ישראל, כמוסבר להלן.

טו. כ"ק מו"ח אדמו"ר חזר על "תורה" מהבעש"ט בנוגע לענין אהבת ישראל גם ביחס לאנשים פשוטים:

תפילין דמארי עלמא מאי כתיב בהו, ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ³², ישראל הן התפילין של הקב"ה, בתפילין מצויים תפילין של יד ותפילין של ראש, שניהם – מצוה, ומחוייבים בברכה – ברכה אחת או שתים כהדעות השונות שבזה – והנחת תפילין של יד קודמת להנחת תפילין של ראש. כן הוא גם לגבי תפילין דמארי עלמא: תפילין של יד – מארי עובדין טבין (אנשים פשוטים מקיימי מצוות) קודמים לתפילין של ראש – מארי השגה (לומדים ויודעי תורה).

"תורה" זו עוררה בקרב יהודים רבים אהבת ישראל גם לאנשים פשוטים, שהרי מארי עובדין טבין חשובים ממארי השגה, וכמוסבר במקומות רבים, שבאנשים פשוטים מתגלה פשיטות העצמות.

טז. הרב הצדיק ר' זוסיא סיפר³³ לאדמו"ר הזקן בשם אחיו הרב הצדיק ר' אלימלך שאצל המגיד היו משמרות

דברי המגיד, שכן ההגדרה, שיש לאהוב רשע גמור כצדיק גמור, תופסת מקום גם מבחינת ה"הבנה".

וההוכחה היא מעצם הכניסה לחילוקי דרגות: לאהוב כמו צדיק גמור.

לעומתה אהבת "כמוך", אינה מדודה. כאן הוא אוהב את עצמו, וכך היא גם האהבה של אחים ממש.

יט. לפי זה, מובנת שייכות אהבת ישראל למתן תורה, כיון שבאמצעות אהבת ישראל, ויחן כאיש אחד, מבלי התחלקות, מעוררים את עצם הנשמה (שכל ישראל הם עצם אחד, כנ"ל), ועל ידי כך, לוקחים כביכול את "אנא נפשי" – עצמות הקב"ה, שנתקשרה – באמצעות התורה – לעצמות ישראל.

(משיחת חגה"ש, תשי"ג)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

עצמותית שלמעלה מהשכל –

כיצד אפשרי הדבר, שאהבה לזולת תהא אהבה עצמית, כאליו עצמו, הלא הזולת הרי בכל זאת, אינו "הוא"?

קיימות בזה שתי הסברות:

א) אהבת ישראל, אהבת התורה ואהבת ה', הן כולא חד. אהבת ה', אצל ישראל, היא הרי אהבה עצמית, שהרי בנים אתם לה' אלקיכם, ובן ואביו הם עצם אחד. אף אהבת ישראל הנובעת מצד אהבת ה', אוהב מה שהאהוב אוהב, היא, איפוא, אהבה עצמית³⁶.

ב) ביתר העמקה: כל ישראל הם גוף אחד, עצם אחד הנמשך לכל אחד מהחלקים השונים³⁷, יוצא, שאין זו אהבה לזולת אלא לו עצמו.

יח. יש לומר בדרך אפשר, שבדברי אדמו"ר הזקן ישנה הוספה על

במדבר

מתורגם ללה"ק

פְּרָשֶׁת בְּמִדְבַר נִקְרָאת תָּמִיד לְפָנַי חַג הַשָּׁבוּעוֹת, וּמוֹבֵן שֶׁהַעֲנִינִים הַמְדַבְּרִים בְּפָרְשֵׁה זוֹ מֵהוּיִם הַכְּנָה לְקִרְאָת מִתֵּן תּוֹרָה.

בְּפָרְשֶׁת בְּמִדְבַר מְדַבֵּר בְּעֵקֶר עַל-אוֹדוֹת מִנֵּן בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, שֶׁבִגְלָלוֹ נִקְרָא כָּל חֹמֶשׁ בְּמִדְבַר בַּשֵּׁם "חֹמֶשׁ הַפְּקוּדִים".

מֵהוּ עֲנִינֹו שֶׁל מִנֵּן?

מִסֵּפֶר בְּמִדְרָשׁ שֶׁהִסְבִּיחַ לְמִנֵּן בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל הִיא חֲשִׁיבוֹתָם: "נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל כְּעֶרְמָה שֶׁל חֲטִיִּים. מָה הַחֲטִיִּים הִלְלוּ נִכְסוֹת לְאוֹצֵר בְּמִנֵּן (הָאָדָם מוֹנֶה אוֹתָן אַחַת לְאַחַת), כִּי אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שִׁיְהִיו יִשְׂרָאֵל גְּמָנִים בְּכָל שָׁעָה". הַחֲטָה חֲשׂוּבָה לְבַעֲלֶיהָ וְהִיא יְקָרָה מְאֹד, לְכֵן בַּעַל הַחֲטָה מוֹנֶה אֶת סְחוּרְתּוֹ, כִּדִּי לְדַעַת בְּדִיוֹק כַּמָּה חֲטִיִּים יֵשׁ לוֹ. אוּלַּם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵינוֹ זָקוּק לְמִנֵּן. הוּא יוֹדֵעַ מֵהוּ הַמִּסְפֵּר הַמְדַבֵּק שֶׁל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל גַּם לֹא מְנַיֶּתֶם. אִם כֵּן, לְשֵׁם-מָה מְצִוָּה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמַנּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל?

הַהֲלָכָה קוֹבֵעַת כִּי "דָּבָר שֶׁבְּמִנֵּן אֵינוֹ בְּטָל". מְנַיֶּת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל גּוֹרֶמֶת לָהֶם לְהִיּוֹת "דָּבָר שֶׁבְּמִנֵּן" שֶׁ"אֵינוֹ בְּטָל". עִם-יִשְׂרָאֵל מְקַף בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם, "כְּכַבְּשָׁה בֵּין שִׁבְעִים זְאֵבִים", וְהוּא עֲלוּל חֲלִילָה לְהֵאָבֵד וּלְהִתְבַטֵּל בֵּין הָאֲמוֹת. לְכֵן מְצִוָּה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמַנּוֹת אֶת עַם-יִשְׂרָאֵל, לַעֲשׂוֹתוֹ לְדָבָר שֶׁבְּמִנֵּן כִּדִּי שֶׁלֹּא יִתְבַטֵּל.

אוּלַּם, דָּבָר שֶׁבְּמִנֵּן אֵינוֹ בְּטָל, בְּגִלְל חֲשִׁיבוֹתּוֹ. הַמִּנֵּן אֵינוֹ גּוֹרֵם

לחשיבות הנמנה, אלא מהנה סימן לחשיבותו. אם מונים אותו סימן שהוא חשוב, ולא נשקפת סכנה שהוא יתבטל. כך גם היהודים הם דבר חשוב, דבר שמונים אותו, גם כאשר עדין לא נמנו בפעל. אם כן, לשם-מה המנין עצמו?

החדוש במתן תורה הוא החבור בין העליונים לבין התחתונים, בין הרוחניות לבין הגשמיות. המצוות שקימו לפני מתן תורה לא השפיעו על החפצים הגשמיים שבאמצעותם קימו. הגשמיות לא קבלה קדשה בעקבות המצוות. רק עם מתן תורה נתן הפוח לבני-ישראל שעל-ידי קיום המצוות, יוכלו לעדן ולזכך את העולם הזה הגשמי ולעשותו למקום קדשה.

לאחר מתן תורה, כאשר תפקידם הוא לפעל בתוך העולם ולהפך אותו למקדש לה', היתה חשיבותם צריכה להיות מרגשת לא רק ברוחניות אלא גם בעולם הזה, בגשמיות.

אלו לא היה חש העולם בחשיבותם של ישראל, וחשיבות זו לא היתה מתבטאת בגשמיות, הם אמנם היו חשובים, בכחינת "דבר שבמנין", ולא היו בטלים חלילה, אך בכוח ובחשיבות אלו הם לא היו מסגלים לפעל בעולם הזה ולהשפיע על הגשמיות. לשם כך היתה צורך לספר את בני-ישראל בפעל.

המנין בא לבטא את חשיבותם של ישראל על-ידי פעלה שגם העולם הגשמי רואה אותה וחש בה.

זאת גם מראה הקשר בין פרשת במדבר למתן תורה: דוקא על-ידי ה"מנין" שמעניק לבני-ישראל את הפוחות לפעל בעולם ולעשותו למקום קדשה, יכולים בני-ישראל לבצע את התכלית של מתן תורה.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ד, עמ' 1019-1020)

השבת, שבנוסף לכל היא גם השבת שלפני ראש חודש סיוון, מברכים אנו את החודש שבו נתנה התורה ושבנו חוגגים אנו מדי שנה את חג השבועות.

התמיהה:

בשבת הזו שבה מברכים את החודש יש בוודאי לימוד מיוחד עבור כל אחד, לקראת חג השבועות. מהו?

הפתרון:

על הזמן שבו ניתנה התורה על הר סיני, אומרת התורה בפרשת השבוע שהיה זה כאשר בני ישראל חנו כנגד ההר - "כאיש אחד בלב אחד". והמדרש מספר שרק כאשר יצאו ממצרים וראה הקב"ה עד כמה שבני ישראל מאוחדים הם וחיים בשלום, אמר - הוא הזמן המתאים לתת להם את התורה שנקראת שלום.

מובן אם כן במיוחד עד כמה, דווקא בזמן שלנו עכשיו שעומדים אנו ערב קבלת התורה, צריכים להוסיף באהבת ישראל ובשלום בין אחד לשני, שבוודאי יהיה זה ההכנה והכלי לקבלת כל השפעות התורה בגשמיות וברוחניות.

הודה לה גיל, "אבל... איך מותר להכין תה בשבת?
זה לא אסור להרתיח קומקום?" התפלא. "לא חס
ושלום, אנחנו מכינים הכל מראש, בוא תראה" לקח
אותו שמוליק למטבח והראה לו את המיחם המיוחד
של שבת "וואו איזה יופי!" התפעל גיל, "אז מותר
ככה להכין כל דבר עם המים
החמים?" שאל, "לא, יש
כללים מיוחדים מה מותר
להכין ואיך" הסבירה רחלי
והראתה לו את התמצית של
התה שהם הכינו לפני שבת.
תוך כדי הסברים רחלי הכינה
כבר כמה כוסות תה חם
ומתוק, ורבקי צירפה צלחת
של עוגיות שוקולד שהכינו
לשבת, והם התיישבו כל
הילדים לטעימה ליד השולחן.
"רגע, אם אין לי כזאת תמצית
כמו שהשתמשת בה מלפני
שבת, איך מותר להכין תה או
שוקו חם בשבת?" שאל גיל
ונגס בעוגיה הפריכה, "אני
רוצה לדעת וללמד גם את
ההורים שלי שידעו".

"זה לא מצחיק בכלל!!" כמעט בכתה רבקי בקול
אומלל כשהדומינו הארוך שהכינה התפרק לה בין
רגע לקול צחוקו של שמוליק. "אני שעה מנסה
לבנות פה מסלול ארוך וכל פעם מחדש זה מתפרק
לי!!" זרקה את חלק הדומינו שבידה על הרצפה
בתסכול. "בואי אני אעזור לך,
נעשה זאת לאט לאט ובסוף
נצליח בעז"ה" הציע שמוליק
והתיישב לצידה על השטיח
הגדול.

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה
שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו
אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

נוהגים לומר פרקי אבות בשבתות הקיץ
אחרי מנחה, מפסח עד לפני ראש השנה.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את
התשובה:

לוי סגל - אוקריינה
חיים סגל - אוקריינה
מושקא בוטמן - קומבודיה
שיינא חווה סגל - אוקריינה
לוי שטרסברג - קריוויג
יהודית ליצמן - קומבודיה

קול דפיקות חלשות נשמעו
על הדלת, חיוש רצה לפתוח,
"שבת שלום" קבלה בקריאת
שמחה את פני האורחים,
גיל ואריאלה, הילדים של
משפחת אהרוני שבאו לשחק
איתם. משפחת אהרוני החלה
לשמור שבת לאחרונה ואבא
ואמא מרבים להזמין ולקרב
אותם. גיל קצת יותר קטן
משמוליק ואריאלה גדולה
מחיוש בחצי שנה, כך שהם
נהנים מאוד לשחק ביחד.
גיל ושמוליק שקעו עד מהרה
במשחק קלפים מהנה. "למה
לא הגעת אתמול לפעילות
בליל שבת?" שאל שמוליק

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

את גיל והרים קלף מהערימה, "לא כל כך הרגשתי
טוב, ועד עכשיו קצת כואב לי הגרון... אבל אל תדאג,
זה לא מדבק" מיהר להרגיע אותו. "רוצה שאכין לך
כוס תה חם? זה טוב לגרון" הציעה רחלי שישבה על
הספה לידם וקראה בספר. "כן אני אשמח תודה!"

נושא / נושא

אהבה עצומה

התנהגות כמו בן חכם

במקצועיות ובמאור פנים.

שני בנים היו לו ליענקל ובערל וגעצל שמם. אמנם אחים היו הם, ושם משפחם זהה, אולם שונים לגמרי היו בטבעם. בעוד בערל פיקח היה וחכם עד למאוד, הרי שגעצל אחיו התאום בור וטיפש גמור היה.

באחד מן הימים הבהירים, החליט לו יענקל הגביר - שאהב את בניו אהבת נפש - לנסות ולבחון אותם באהבתם. לחוש קצת מקרוב, באופן הכי בלתי אמצעי שיכול להיות באהבתם הגדולה. מה עשה? החליט להעלם להם לפתע, ללכת להסתתר, לראות עד כמה הם יחפשו אחריו, עד כמה יהיו מוכנים להקריב למענו.

ואכן לא רחק היום עד שבאו געצל ובערל לביתם בסיום יום עבודה, ומה נחרדו לגלות כי אביהם היקר והאהוב הלך מהם במפתיע מבלי להשאיר עקבות. הם הפכו כל אבן וכל סמטה, בכו בכי תמרורים והחלו לחפש. השקיעו את מיטב הונם ומרצם בחיפוש אחר האב, שכאמור, התחבא לו הרחק הרחק והיה מעודכן היטב מכל מה שמתרחש בביתו בקרב שני בניו האהובים.

אבל היום יום עושה את שלו, וכאן מתפצלים להם שני הבנים לדרכים שונות. געצל הרים ידיים, הבין לפתע, ברוב טיפשותו, כי אביו עזב אותו לאנחות ולא ישוב לעולם. ישב הוא בערל שבעה, קרא את בגדיו והחל לקבל תנחומים

אין גבול לאהבת אב את בנו. האהבה היא עצמית, פנימית ומושרשת עמוק עמוק בנפש. לעולם אינה פגה האהבה ואפילו לא נחלשת; גדולה היא ועצומה מאין כמותה. אולם בימי שגרה רגילים לא תמיד שרואים את זה בא לידי ביטוי דווקא, באופן גלוי. ימי השנה הסוחפים, הטרדות השונות של היום יום והעיסוקים והבעיות - גורמות הן לאב והן לבן להתעסק איש איש בענייניו. לפעמים אפילו, כלפי חוץ, יכולה להתעורר איזו מריבה קטנה ביניהם. ככה זה כשנמצאים תמיד ביחד, בימים הרגילים של היום יום.

אבל יש רגעים, שבהם האהבה הגדולה הזו עומדת זקופת קומה ובולטת במיוחד; רגעים שבהם ניכר בחוש שלא משנה כלל מה יהיה. מה עשה האב או הבן קודם לכן - האהבה הגדולה שלהם תתמודד מול הכול. בדרך כלל זה גם מלווה בבכי, בנשיקה חמה ובאיחול מקרב לב. הרגעים הללו הינם רגעי פרידה. שוו בעצמכם, פרידה בן אב לבנו לזמן ממושך. למרות שיודעים הם שיתראו מתי שהוא בהמשך - תמיד זה מרגש מחדש. יש משהו ברגע הזה.

וכעת, הסכיתו לסיפורו של יענקל הגביר. בכל הסביבה יצא שמו כאיש של צדקה וגמילות חסידים. לא היה אביון אחד מקרב תושבי האזור שלא קיבל ממנו איזו פרוטה לצדקה. בעצם לא רק העניים, גם התושבים הרגילים שנזקקו להלוואה או לעצה הגונה - קיבלו אותה ממנו

סיפר בספרו כ"ק אדמו"ר האמצעי. כמשל על גלות השכינה בה מסתתר האב מהבן, ואיננו זוכים לראות בחוש ולהרגיש ממש בגשמיות בנוכחותו.

חצי יובל

עומדים אנו בימים אלה בעיצומם של ההכנות לקראת יום ההילולא של הרבי שלנו בג' תמוז. השנה, אם חס ושלום משיח לא יגיע עד אז, נציין עשרים וחמש שנה מאז אותו יום מר ונמהר. עשרים וחמש שנה. חצי יובל. זה הרי בלתי נתפס לגמרי.

אבל אנחנו בנים חכמים, יודעים אנו כי לצד האבל והבכי והעצב הנורא שפוקד ללא ספק כל חסיד וחסיד מכך שלמעלה מעשרים וארבע שנים איננו זוכים לחזות בזיו פניו המאירות של אדוננו מורנו ורבנו - הרי שבעצם כל זה אינו אלא ניסיון.

הרי לכל אחד מאתנו ברור עד כמה שהרבי אוהב אותנו אהבה עצומה כאהבת אב את בנו, וממש לא יתכן כך שיעזוב אותנו לאנחות. הרבי מעולם לא עזב אותנו, וגם כעץ כשאיננו רואים אותו בגשמיות בפועל ממש, עומד הוא למעלה ומביט על כל אחד מאתנו; מבקש לראות מי נוהג כמו הבן הטיפש שמתרגל למצב וחוזר לשגרתו, ומי מתנהג כמו הבן החכם, זה שלא מתייאש ומבין שהכול אינו אלא ניסיון קשה ומר של הרגע האחרון של הגלות.

על ילדי השלוחים שפועלים בכל השנה כפי רצונו של הרבי, אין ספק שמתנהגים הם כמו אותו בו חכם. ופנייתנו מעומק הלב לקב"ה, אמור לצרותינו די. פונים אנו אל האבא האהוב, אל הרבי שלנו ומבקשים: דלאי גלות. עד כאן. הנקודה הובנה, הבט על כל אחד מאתנו שלא זנח אותך לרגע והמשיך עוד ועוד לחפש.

עד מתי.

מסביבתו, אחרי תקופה התייאש לגמרי מחיפוש אחר האב והבין שהגרוע מכל הגיע - הוא לא יזכה לראות יותר את אביו. עצוב היה בערל, שלא תבינו נכון, זה כאב לו מאוד בנפש - אבל מה כבר הוא יכול לעשות. הרי אביו הלך מבלי להתייעץ איתו בכלל, אילו היה מתייעץ ודאי שהיה אומר לו לא ללכת, אבל כעת כשכבר עזב, הרי עזב הוא אותו לגורלו ועליו לחזור למסלול יומו הרגיל.

שונה מבערל כמאה ושמונים מעלות, היה געצל. מבחינתו, אמנם אינו רואה את אביו וזה כואב לו ומכביד עליו, אולם אינו שוכח מאביו אפילו לרגע, וכלל לא חושב להתייאש מכך שיום אחד יזכה לראות אותו שוב סוף סוף.

געצל החכם לא אמר נואש. הבין הוא בחכמתו כי רבה שאביו האהוב לא באמת עזב אותו, כי זה הרי לא יתכן - האב אוהב מאוד אותו, וכך יעזבהו? מה עשה געצל, הלך וחיפש עוד ועוד. צעד בשבילים שהיו אהובים על אביו, הלך למקומות שאליהם נהג אביו ללכת, התחיל הוא לחקות את כל הליכותיו ומנהגיו וצעד בדרכים שהלך בהם אביו.

והאב, שכאמור כמובן לא הלך, רווה נחת. ראה הוא מקרוב עד כמה בנו אוהב אותו וכלל לא מוכן להשלים עם המצב שאליו נקלע מבלי להתכונן. החליט האב לחזור ולחבק את בנו ממושכות, ביודעו וכי משימתו הסתיימה.

את הסיפור הזה, שרק משל הוא (וכאן הובאו עם פרטים רבים נוספים למען הקורא) כמובן,

שאלות לשליח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיים השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM